

[Arne Melchior]

vet nedstemt. Det var nødvendigt at få vedtaget den dagsorden den dag, fordi fysiske blokader var et akut problem i det danske samfund, som hindrede mennesker i at producere, som hindrede eksport, som i det hele taget hindrede friheden her i Danmark til både det ene og det andet. Derfor var det nødvendigt. Men her foreligger en helt anden situation, nemlig at vi dags dato har stemt om den samme sag, har konstateret mandatfordelingen i folketinget i denne sag. Derfor er sammenligningen med hr. Brusvangs fysiske blokadedagsorden aldeles værdiløs.

Det er den selvfølgelig også, når man henviser til, hvad man gjorde i fjor med hensyn til en dagsorden om tjenestemandstrætter. Ja men den dagsorden stemte socialdemokratiet jo for. Det er et forslag, regeringen har fremsat, og som regeringspartiet har kunnet stemme for. Hvordan kan man sammenligne dette med at tvinge et parti og en af dette parti udgået regering til at fremsætte et forslag, som den skal stemme imod? Det er to helt forskellige ting. Lad os nu få enkel tale om enkle ting.

Fjerde næstformand (Ebba Strange):

Vi går tilbage til talerrækken. Hr. Tyroll.

Tyroll (VS):

Jeg skal straks kommentere dagsordenen og sige, at den kan vi selvfølgelig ikke stemme for, vi vil stemme imod den.

Jeg synes, det er ret betegnende for det borgerlige flertal, der står bag de angreb, man ser her, at man altså har gået og holdt en sådan forespørgsel i kog, man har haft den i beredskab, og her, hvor man langt om længe synes, at nu er det det rette tidspunkt at komme med den, vil man altså end ikke diskutere, så har man mere eller mindre aftalt, at nu drejer det sig bare om at komme med en dagsorden.

Jeg vil da godt have opklaret noget mere, hvad der egentlig ligger af målsætninger bag ved de forslag, der kommer her, og hos de borgerlige ordførere, som fører sig frem her. Derfor vil jeg godt tage fat i et konkret eksempel og bede de enkelte ordførere om at fortælle, hvilke ændringer der ønskes gennemført i forbindelse med en lovgivning om forbud mod eksklusivbestemmelser. Jeg vil tage udgangspunkt i et eksempel, som jeg har

fundet i Arbejdsgiveren for den 5. maj 1981 på side 3.

Først vil jeg sige, at jeg har forstået, at det er magtpåliggende for forespørgerne at sikre en gensidighed, sådan som de radikale ønsker det, og at der altså skal være tale om, at det er såvel fagbevægelsen som arbejdsgiverne, der skal rammes af lovgivningen. Jeg vil gerne have bekræftet, at det er sådan, det forholder sig. Når det er bekræftet, vil jeg gerne have kommentarer til begivenhederne i forbindelse med den løbende konflikt på det grafiske område. Det drejer sig om begivenhederne i forbindelse med, at firmaet Otto Nielsen Emballage A/S i Lyngby under Dansk Arbejdsgiverforenings lockout af typograferne har udmeldt sig af Arbejdsgiverforeningen og derefter indgået overenskomst med typograferne. Firmaet Otto Nielsen Emballage A/S gjorde det for at komme til at udøve erhverv – et udtryk, som man bl. a. har brugt i teksten i et lovforslag tidligere på dagen. Det skete med henvisning til, at store eksportordrer kunne gå tabt og forsvinde for altid, hvis ikke Dansk Arbejdsgiverforening og brancheorganisationerne gav dispensation fra lockouten. En sådan dispensation kunne firmaet altså ikke få. Det afviste man blankt. Derfor meldte firmaet sig ud af Arbejdsgiverforeningen.

Nu vil jeg for det første spørge de enkelte borgerlige ordførere, om det er sådan, at de som led i den omtalte gensidighed vil fjerne arbejdsgivernes mulighed for at nægte at give arbejdsgivere denne dispensation, så at de står frit med hensyn til at disponere og udøve erhverv. Det vil jeg gerne have et svar på. Vil man direkte gribe ind over for denne mulighed? Vil man sikre, at man ikke på denne måde kan båndlægge dispositionerne hos den enkelte arbejdsgiver?

Men det stopper ikke med dette spørgsmål, for ikke alene hindrer Dansk Arbejdsgiverforening m. fl. arbejdsgiveren i at udøve erhverv, som det hedder, ved at nægte dispensation for lockouten. En enig hovedbestyrelse i Dansk Arbejdsgiverforening taler i sin indstilling om »en så usædvanlig grov handling, at maksimumstraffen – ½ mill. kr. – må være konsekvensen«, fordi firmaet Otto Nielsen Emballage A/S frasagde sig sammenholdet med de øvrige arbejdsgivere.

Dansk Arbejdsgiverforening forsøger altså at lægge hindringer for den enkelte arbejds-